

Sygn. akt: I C 12/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2014 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Katarzyna Banko
Protokolant:	Małgorzata Bycka

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2014 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa M. W. i małoletniego W. Z. reprezentowanego matką M. W.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zadośćuczynienie, rentę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz małoletniego powoda W. Z. zadośćuczynienie w kwocie 80.000,00 (osiemdziesiąt tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 16 stycznia 2014r.;
2. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz małoletniego powoda W. Z. kwotę 36.000,00 (trzydzieści sześć tysięcy) złotych tytułem skapitalizowanej renty wyrównawczej za okres od 23 stycznia 2011r. do 23 stycznia 2014r.;
3. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz małoletniego powoda W. Z. tytułem renty wyrównawczej kwotę po 1.000,00 (jeden tysiąc) złotych miesięcznie począwszy od lutego 2014r. płatnych do dnia 20 – tego każdego miesiąca;
4. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. W. zadośćuczynienie w kwocie 80.000,00 (osiemdziesiąt tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 16 stycznia 2014r.;
5. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
6. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz małoletniego powoda W. Z. kwotę 2.676,60 (dwa tysiące sześćset siedemdziesiąt sześć 60/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
7. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. W. kwotę 3.600,00 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
8. odstępuje od obciążenia małoletniego powoda W. Z. częścią nieuiszczonych kosztów sądowych przysługujących Skarbowi Państwa z zasądzzonego roszczenia;
9. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach kwotę 10.851,64 (dziesięć tysięcy osiemset pięćdziesiąt jeden 64/100) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSO Katarzyna Banko

UZASADNIENIE

Powodowie M. W. i małoletni W. Z. domagali się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz małoletniego W. Z. kwoty 100 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, ból i cierpienie psychiczne będące skutkiem wypadku komunikacyjnego w wyniku którego śmierć poniósł W. Z., kwoty 36 000,00 zł tytułem skapitalizowanej renty wyrównawczej za okres od 23 stycznia 2011r. do 23 stycznia 2014r., kwoty 1000,00 zł tytułem renty wyrównawczej od 23 stycznia 2011r. na przyszłość, zaś na rzecz M. W. kwoty 80 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia, ponadto powodowie wnieśli o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu żądania pozwu podano, że powyższe roszczenia związane są z wypadkiem komunikacyjnym mającym miejsce w dniu 24 czerwca 2008r. w Ś. na skrzyżowaniu ulicy (...), w wyniku którego poszkodowany W. Z., doznając licznych obrażeń zmarł. Sprawca zdarzenia E. W. posiadała polisę ubezpieczeniową w (...) S.A. w W.. Przeciwno sprawcy wypadku przed Sądem Rejonowym w Chorzowie toczyło się postępowanie karne o popełnienie przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. W dniu 9 kwietnia 2013r. w powyższej sprawie zapadł wyrok skazujący, stąd odpowiedzialność pozwanego nie budzi wątpliwości. Osobami na rzecz, których dochodzone są powyższe kwoty są syn oraz niedoszła małżonka zmarłego W. Z.. Syn zmarłego urodził się po jego śmierci 25 listopada 2013r. Ojcostwo zostało ustalone sądownie wyrokiem z dnia 6 listopada 2009r. Małoletniemu zostało odebrane prawo poznania swego ojca, do jego opieki, wychowania, wspierania, kształtowania oraz miłości. Powódka pozostawała ze zmarłym we wspólnym pożyciu od kilku lat, wspólnie zamieszkiwali u jego rodziców i planowali zawrzeć związek małżeński. Pozwany przyznał powodom łączną kwotę 70000,00 zł tytułem odszkodowania (50 000,00 zł dla małoletniego W. Z. i 20 000,00 zł dla M. W.) za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej po śmierci W. Z.. Tym samym pozwany uznał zasadę swej odpowiedzialności. Powódka w chwili wniesienia pozwu utrzymała siebie oraz swego syna z renty, którą otrzymywała z ZUS w wysokości 728,15 zł miesięcznie. Do 26 października 2013r. była zatrudniona w (...) Centrum (...), jednakże z uwagi na koszty związane z dojazdem do pracy, umowa została rozwiązana. W chwili wniesienia pozwu powódka była osobą bezrobotną, zarejestrowaną w PUP w G. bez prawa do zasiłku. Zamieszkiwała z małoletnim synem w lokalu przy ulicy (...) w N.. Powódka podała, że przed śmiercią łączny miesięczny dochód zmarłego wynosił 6000 zł. Ówczesny poziom życia zmarłego i powódki był bardzo wysoki, co pozwalało na zagraniczne wyjazdy. Po śmierci W. Z. znacząco pogorszyły się warunki życia powódki, będącej wówczas w ciąży z W. Z.. Do czasu sądowego ustalenia ojcostwa, które trwało prawie rok, powódka musiała sama z pomocą bliskich, zapewnić utrzymanie sobie i synowi. Śmierć W. Z. była dla powódki ogromnym przeżyciem i wstrząsem. Odczuwają oni osamotnienie zarówno w aspekcie emocjonalnym, jak i finansowym. Małoletni powód nigdy nie będzie miał możliwości poznania swego ojca oraz nigdy nie otrzyma od niego wsparcia jakiego należy oczekiwać od ojca. Małoletni został pozbawiony bezpieczeństwa finansowego, które zapewniałby mu ojciec do czasu usamodzielnienia się. W związku z tym małoletni powód domaga się zasądzenia renty wyrównawczej w kwocie 1000,00 zł, która jest różnicą pomiędzy kwotą jaką ojciec był w stanie przeznaczyć na utrzymanie syna a kwotą jaką małoletni otrzymuje z tytułu renty z ZUS. Wypłata renty wyrównawczej dla małoletniego syna zmarłego W. Z. uzasadniona jest także faktem rosnących potrzeb dziecka w tym kosztów jego leczenia. Ponadto powodowie wskazują na alternatywną podstawę roszczenia jaką jest art. 24 k.c. w związku z art. 23 k.c. W wyniku wypadku zostały naruszone dobra osobiste poszkodowanego W. Z. w postaci szczególnej więzi rodziców z dzieckiem. W dniu 9 grudnia 2013r. w stosunku do pozwanego zostało wystosowane wezwanie do zapłaty, które do dnia wniesienia pozwu nie zostało spełnione.

Pozwany (...) wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swe stanowisko pozwany wskazał, iż nie kwestionuje co do zasady swej odpowiedzialności za następstwa wypadku komunikacyjnego z dnia 24 czerwca 2008r., w którym zginął W. Z.. Kwestionuje zasadę i wysokość roszczenia powodów opartych na art. 448 k.c. oraz podnosi zarzut niewykazania roszczenia o rentę wyrównawczą dla małoletniego powoda. Pozwany wskazuje, iż na mocy art. 448 k.c. kompensowana jest krzywda, więc szkoda niemajątkowa wywołana naruszeniem dobra osobistego, polegająca m.in. na psychicznych cierpieniach

pokrzywdzonego. Dobrami osobistymi są pewne wartości niematerialne łączące się ściśle z jednostką ludzką, które powstają i wygasają z podmiotem podlegającym ochronie. Osoba najbliższa pokrzywdzonemu, który poniósł śmierć w związku z popełnionym przestępstwem może, w ramach obowiązku naprawienia szkody dochodzić tylko roszczeń, które jej bezpośrednio przysługują z przestępstwa, którego następstwem była śmierć poszkodowanego. Najbliższym członkom zmarłego nie przysługiwało roszczenie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu przez dniem 3 sierpnia 2008r. Dodanie art. 446 § 4 k.c. przewidującego możliwość przyznania najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za krzywdę zmieniło ten stan. Przepis art. 446 k.c. zawsze regulował i reguluje kwestię roszczeń przysługujących osobom trzecim, w tym najbliższym zmarłego. W dniu śmierci W. Z., powołany przepis przewidywał roszczenia w postaci zwrotu kosztów leczenia i pogrzebu, rentę oraz jednorazowe odszkodowanie z tytułu znacznego pogorszenia sytuacji życiowej. Nie przewidywał roszczenia o zadośćuczynienie. Przepisu tego nie można interpretować rozszerzająco. Osobom trzecim nie przysługują inne roszczenia niż te, które są w nim wskazane. Po nowelizacji z 2008r. art. 446 k.c. należy traktować w analogiczny sposób. Zdaniem pozwanego osoby bliskie zmarłych nigdy nie mogły i nie mogą poszukiwać podstawy prawnej swoich roszczeń mających związek ze śmiercią poszkodowanych poza art. 446 k.c. Jak wskazał Sąd Najwyższy żądania określone w art. 24 k.c. w związku z art. 448 k.c. przysługują jedynie osobie, której dobro zostało naruszone czynem bezprawnym. W niniejszej sprawie czyn bezprawny nie został skierowany przeciwko dobrom osobistym powodów, ale przeciwko zdrowiu i życiu ich partnera i ojca. Utrata bliskiej osoby przez zawinione działania sprawcy mieści się w kategoriach ograniczenia praw niematerialnych człowieka, jednakże nie stanowi bezpośredniego naruszenia dobra osobistego, prawa do życia w pełnej rodzinie, które podlega ochronie aspekcie art. 24 k.c. i co za tym idzie nie podlega wyrównaniu krzywdy poprzez zastosowanie art. 448 k.c. Przed nowelizacją kodeksu cywilnego polegającego na dodaniu do art. 446 k.c. - § 4 - zrekompensowanie szkód doznanych przez członka rodziny zmarłego może nastąpić wyłącznie po wykazaniu znacznego pogorszenia sytuacji życiowej. Dodany do art. 446 k.c. § 4 przewiduje możliwość przyznania przez sąd najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, nie ma jednak zastosowania do krzywd powstałych przed 2 sierpnia 2008r. W konsekwencji art. 446 § 4 k.c. nie regulował sytuacji prawnych ukształtowanych przed jego wejściem w życie. Skutki dawnych zdarzeń prawnych należy generalnie ustalać przy zastosowaniu norm obowiązujących w chwili, w której do nich doszło, tj. w dniu 24 czerwca 2008r. Podstawą prawną tego roszczenia nie może być art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k. W ocenie pozwanego skoro ustawodawca zdecydował o potrzebie wprowadzenia do kodeksu cywilnego w części dotyczącej czynów niedozwolonych nowej regulacji prawnej, tj. art. 446 § 4 k.c., to należy zakładając jego racjonalne działanie uznać, że zaszła potrzeba uzupełnienia luki prawnej powodującej pozbawienie najbliższych członków rodziny stosownej rekompensaty pieniężnej za doznaną krzywdę spowodowaną śmiercią najbliższej osoby. Wskazuje na to brak zmiany redakcji art. 448 k.c., na którym powodowie opierają swe roszczenia. Jak uważa Sąd Najwyższy, art. 448 k.c. stanowił podstawą prawną do żądania zadośćuczynienia pieniężnego dla najbliższych członków rodziny zmarłego za doznana krzywdę. Wprowadzenie dodatkowej podstawy prawnej dla tego typu roszczeń byłoby pozbawione uzasadnienia. Z drugiej strony przy równolegle funkcjonujących przepisach, dających podstawę do zgłaszania takich samych roszczeń konieczne stałoby się wprowadzenie dodatkowych regulacji prawnych pozwalających na właściwą kwalifikację zdarzeń faktycznych podpadających pod działanie tych przepisów co do obecnej chwili nie nastąpiło. W ocenie pozwanego niedopuszczalna jest próba rozbicia przez Sąd Najwyższy pewnych stanów faktycznych, na podpadające pod działanie art. 448 k.c. i art. 446 § 4 k.c. i uważa, że do takiego rozbicia nie doszło. Krzywda jako przesłanka żądania zadośćuczynienia pieniężnego na podstawie art. 446 § 4 k.c. musi zawierać takie pojęcia jak cierpienie, ból po stracie bliskiej osoby, rozstrój zdrowia psychicznego, apatię, niezdolność do tworzenia właściwych relacji międzyludzkich, zubożenie relacji z otaczającym światem przejawiającym się także, przede wszystkim w utracie relacji z osobą poszkodowaną. Jeśli przyjąć koncepcję Sądu Najwyższego, bliscy zmarłej ofiary wypadku mają po nowelizacji Kodeksu Cywilnego z 2008r. dwie niezależne podstawy do wysuwania tych samych roszczeń. Pozwany uważa, że koncepcja Sądu Najwyższego dotycząca interpretacji art. 448 k.c. forsowana w orzecznictwie ostatnich lat stanowi przykład niedozwolonego prawotwórstwa, które stanowi wyłączną domenę ustawodawcy, który nie przewidywał ochrony interesów osób bliskich ofiar wypadków, które straciły życie przed wejściem w życie nowelizacji. Pozwany przyznaje, że prowadził postępowanie likwidacyjne zainicjowane zgłoszeniem roszczeń wobec ubezpieczyciela sprawcy. W wyniku przeprowadzonego postępowania, (...) S.A. w W. wypłacił kwotę 50 000,00zł na rzecz małoletniego powoda i 20 000,00zł na rzecz powódki. Wypłacone sumy stanowiły stosowne

odszkodowanie z tytułu znacznego pogorszenia się sytuacji życiowej powodów po śmierci W. Z. i uwzględniały doznaną przez te osoby szkodę materialną. Pozwany odmówił wypłaty zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. powołując powyższą argumentację. Strona pozwana podnosi, iż roszczenia powodów są wygórowane i niewykazane co do wysokości. Przy żądaniu zadośćuczynienia nie wystarczy wykazać, że pomiędzy powodem W. Z., a zmarłym istnieją więzi krwi, ale wskazać należy jakie okoliczności przemawiają za skalą naruszenia dobra osobistego małoletniego i udowodnić je. W niniejszej sprawie brak dowodów, które pozwoliłyby na przyjęcie, że małoletni powód miał szansę na wychowanie w pełnej rodzinie z ojcem, że jego rodzice mieli zamiar się pobrać i, że ich wzajemne relacje gwarantowały mu harmonijny rozwój w pełnej rodzinie. Nie wskazano dowodu jak długo trwało ich wspólne pożycie i, że mieli zamiar zawrzeć związek małżeński. W uzasadnieniu nie wskazano kim jest świadek mający uwiarygodnić wszelkie wywody strony powodowej i to zarówno odnoszące się do cierpień psychicznych, jak i do szkód majątkowych. W uzasadnieniu wskazano, że pożycie powódki ze zmarłym trwało kilka lat i, że mieszkała ona z partnerem u jego rodziców. Odnośnie roszczenia o zapłatę renty wyrównawczej dla małoletniego powoda pozwany podnosi, iż w pozwie nie przedstawiono żadnych dowodów na okoliczność możliwości zarobkowych W. Z.. Wskazano jedynie dowody wskazujące na skalę potrzeb małoletniego, co nie dowodzi, że zmarły byłby w stanie je zaspokoić. Pozwany wskazuje, że osiąganie dochodów ze stałych źródeł stanowi przedmiot opodatkowania i stanowi okoliczność możliwą do wykazania dokumentami urzędowymi, a także informacjami pozyskanymi od organu podatkowego. W niniejszej sprawie wskazuje się jedynie świadka niejasno powiązanego ze stroną powodową, który ma potwierdzić istnienie i skalę możliwości zarobkowych. Pozwany zarzuca, że zeznania takie nie skonfrontowane z dokumentacją skarbową nie mogą być wiarygodne.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24 czerwca 2008r. w Ś. na skrzyżowaniu ulicy (...) około godziny 17:30 doszło do wypadku w trakcie, którego sprawca E. W. kierując samochodem osobowym marki C. (...) o nr rejestracyjnym (...), wykonując manewr skrętu w lewo z ulicy (...) w ulicę (...), nie zachowała szczególnej ostrożności i nienależycie obserwowała przedpole jazdy, w wyniku czego nie zauważyła jadącego z kierunku przeciwnego na wprost W. Z. kierującego motocyklem marki Y. o nr rejestracyjnym (...). Kierująca samochodem C. nie ustąpiła motocykliście pierwszeństwa przejazdu, powodując wypadek w wyniku, którego W. Z. doznał obrażeń ciała w postaci otarć naskórka na czole, kończyny górnej prawej, kończyn dolnych i okolicy biodrowej prawej, złamania kości stropu obu oczodołów, krwotoku podpajęczynówkowego mózgowia i komór mózgu oraz stłuczenia mózgu, podbiegnięć krwawych w odcinku kręgosłupa szyjnego ze złamaniem wyrostka kolczystego 6 kręgu szyjnego i patologiczną ruchomością w odcinku 1-3 kręgu szyjnego, podbiegnięć krwią opłucnej ściennej i mięśni międzyżebrowych obustronnie ze złamaniem żeber po stronie prawej, stłuczenia płuc i nasierdza oraz pęknięcia mięszu wątroby, podbiegnięcia około torebkowego lewej nerki. W następstwie powyższych obrażeń, po przewiezieniu do szpitala, W. Z. zmarł.

W sprawie wypadku komunikacyjnego toczyło się postępowanie karne (sygn. akt IX K 184/12) zakończone prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chorzowie uznającym sprawcę wypadku E. W. winną naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym w trakcie zdarzenia z 24 czerwca 2008r. w wyniku, którego śmierć poniósł W. Z..

Legitymacja bierna pozwanego wynika z zawartej umowy OC posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmującej ochroną ubezpieczeniową kierującą pojazdem marki C. (...) o nr rejestracyjnym (...).

Zmarły W. Z. urodził się (...) Od 2002r. prowadził działalność gospodarczą mającą za przedmiot przewozy taksówkowe oraz organizowanie przyjęć towarzyskich. Zmarły ukończył technikum kolejarskie, początkowo pracował w ciągu tygodnia jako taksówkarz. Natomiast w weekendy pracował jako DJ na weselach i dyskotekach. Nie miał żadnych nałogów. W trakcie tygodnia zarabiał około 800 zł pracując jako taksówkarz. W weekendy za jeden występ DJ'ski otrzymywał kwoty od 1 000 do 1 500 zł. Ponadto wynajmował specjalnie na wesela młodym parom swój samochód. Organizował zabawy w trakcie wesel. Jego łączne dochody z tego tytułu wynosiły miesięcznie od 10 000,00 do 15 000,00 zł. Natomiast dochody zgłoszone w Urzędzie Skarbowym w C. w dwóch ostatnich latach przed śmiercią wynosiły po około 25 000,00 zł miesięcznie. W. Z. planował otworzyć solarium, w tym celu remontował wynajęty lokal.

Powódka M. W. i zmarły W. Z. poznali się na około 1,5 roku przed zdarzeniem z dnia 24 czerwca 2008r. Pozostawali w nieformalnym związku. W. Z. bardzo entuzjastycznie zareagował na wiadomość o zajściu w ciążę przez powódkę, ich uczucie wtedy pogłębiło się. Trzy tygodnie przed śmiercią W. Z. zamieszkali oni razem u rodziców W. Z.. Planowali oni zawrzeć związek małżeński. Rozważali termin ślubu na lipiec 2008r. lub już po narodzinach ich syna. Zmarły podjął działania mające na celu zorganizowanie uroczystości weselnych, m.in. kupił już garnitur. Powódka i zmarły często wyjeżdżali na narty. Byli razem w Egipcie. Zmarły został zaakceptowany jako przyszły zięć przez rodziców powódki. Znał on bardzo dobrze całą rodzinę M. W.. Para planowała po ślubie zamieszkać w oddzielnym mieszkaniu. Rozważali również z rodzicami zmarłego możliwość zakupu tzw. „domu – bliźniaka”, w którym mieli mieszkać z rodzicami zmarłego.

W dniu (...) urodził się W. Z. syn zmarłego W. Z. i powódki M. W.. Ojcostwo zmarłego zostało ustalone wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 6 listopada 2009r. (sygn. akt IV RC 480/09).

Powódka M. W. pracuje w firmie usługowej w K. na stanowisku administracyjno-biurowym. Mieszka wraz ze swoim synem w domu swych rodziców w N. przy ulicy (...). W chwili śmierci W. Z. powódka studiowała zaocznie język angielski, zaś w trakcie tygodnia dorabiała w solarium rodziców. Była wówczas w czwartym miesiącu ciąży z synem W. Z.. Z obawy przed poronieniem wywołanym silnym stresem znajdowała się wówczas pod opieką lekarza ginekologa. Po śmierci partnera korzystała z pomocy swoich rodziców i rodziców zmarłego, u których mieszkała dwa lata po zdarzeniu z dnia 24 czerwca 2008r. W chwili obecnej mieszka w sama z synem w domu rodziców w N.. Samodzielnie ponosi wszystkie opłaty z tytułu utrzymania domu. Ponosi wydatki na przedszkole w wysokości około 130 zł miesięcznie oraz wydatki związane z zakupem paliwa na dojazdy samochodem z miejsca zamieszkania do pracy. Obecnie utrzymuje siebie i swego syna samodzielnie z renty syna po ojcu w wysokości 728 zł oraz z wynagrodzenia uzyskiwanego z tytułu umowy o pracę w wysokości 2000 zł netto. W opiece nad synem pomagali jej początkowo jej rodzice i rodzice zmarłego. Obecnie jej rodzice przebywają w celach zarobkowych w L.. Rodzice W. Z. zawsze mają możliwość spotkania się z małoletnim W. Z. i często zabierają go do siebie na weekendy. W poprzednich latach zabrali go również na wakacje do Włoch. Co najmniej raz w miesiącu powódka przyjeżdża do rodziców zmarłego. Łączą ją z nimi bardzo dobre relacje.

Po zdarzeniu z dnia 24 czerwca 2008r. u powódki pojawiły się zaburzenia snu (bezsennność, sen przerywany, częste koszmary), które ustąpiły po upływie pół roku po śmierci partnera. Powódka swoje relacje towarzyskie ocenia jako dobre, choć przyznaje, że w pierwszych latach była z nich nieco wycofana. Ma troskliwą rodzinę i życzliwe stosunki z rodzicami zmarłego partnera, pod których pieczęą czasami zostawia syna. O śmierci partnera poinformowano ją bezpośrednio po wypadku. Była z rodzicami na miejscu zdarzenia. Śmierć narzeczonego była dla niej wstrząsem do tego stopnia, iż nie pamięta ona wydarzeń z kolejnych dni i tygodni. Śmierć W. Z. przypadła w okresie, w którym powódka była w czwartym miesiącu ciąży. Ginekolog, pod którego była opieką stale monitorował jej stan zdrowia. Z uwagi na jej stan psychiczny zdecydował się na podawanie jej leków uspokajających m.in. relanium. Zagrożenie dla ciąży było wysokie, zwłaszcza że powódka przejawiała myśli i dążenia samobójcze. Ciąża została prawidłowo donoszona i poród był udany. Problemem stało się zaakceptowaniem dziecka. Prawdopodobnie na skutek doznanej straty wywiązała się u powódki silna postać depresji poporodowej. Chłopiec otrzymał imię po ojcu, jednakże powódka długo nie była w stanie wymówić jego imienia, ponieważ dostarczało to jej emocjonalnych trudności. Powódka mniej więcej pół roku po śmierci partnera zaczęła poprawnie funkcjonować, lepiej spać, rzadziej się budzić, mieć nieco lepszy apetyt. Po tym okresie jest w stanie przywołać chronologię zdarzeń w swoim życiu. Pomimo tego nadal miała obniżony nastój, pojawiły się natręctwa myślowe (związane ze zmarłym), które utrudniały normalne funkcjonowanie. Powódka ma bardzo zażyłe relacje z rodziną. Jest w codziennym kontakcie z rodzicami. Widuje się z nimi rzadko, ponieważ wraz z jej bratem pracują oni w Londynie. Powódka stara się nie rozmawiać o wypadku i śmierci partnera, wywołuje to u niej zbyt duży ból, nie może powstrzymać się od płaczu. Z nikim nie rozmawia o przeżywanych emocjach związanych z wypadkiem i śmiercią partnera. Nie korzystała z pomocy psychologa ani psychiatry. Jest przygnębiona gdy wspomina partnera, często płacze, pojawiają się u niej objawy anhedonii. Smutek stał się często identyfikowaną emocją powódki. Zastanawia się czy potrzebuje pomocy, choć nie wie jak mogłaby taka pomoc przebiegać i czy kilka lat po śmierci partnera byłaby efektywna. Powódka wspomina, iż zmarły był dla niej bardzo troskliwy i uważny, był

główną osobą, która ją wspierała emocjonalnie i zapewniała poczucie bezpieczeństwa. Powódka przyznaje, że ciągle przeżywa jego śmierć, choć stara się tłumić wspomnienia o wypadku i jego konsekwencjach.

Małoletni powód W. Z. urodzony (...) jest synem powódki M. W. i zmarłego W. Z.. Obecnie uczęszcza do przedszkola. Jest on świadomy śmierci swego ojca, jest to jednak dla niego pojęcie abstrakcyjne. Odczuwa potrzebę kontaktu z dorosłymi mężczyznami, co sugeruje jego zachowanie. Potrzebuje ojcowskiej opieki. Reaguje płaczem na zdjęcia W. Z..

Pismem z dnia 6 października 2013r., które wpłynęło do pozwanego w dniu 7 października 2013r. powódka wniosła o wypłatę odszkodowania, zadośćuczynienie oraz renty wyrównawczej. Pismem z dnia 8 października 2013r. pozwany wezwał powódkę do uzupełnienia braków zgłoszenia. Pozwany przyznał powódce M. W. kwotę 20 000,00 zł, zaś małoletniemu powodowi W. Z. kwotę 50 000,00 zł tytułem odszkodowań za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej po śmierci W. Z..

Pismem z dnia 9 grudnia 2013r. powodowie zwrócili się do pozwanego o zapłatę na rzecz małoletniego powoda kwoty 150 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, ból i cierpienie psychiczne, kwoty 47 000,00 zł tytułem skapitalizowanej renty wyrównawczej za okres od 1 października 2009r. do 30 listopada 2013r, kwoty 1 000 zł tytułem renty wyrównawczej od 1 grudnia 2013r. na przyszłość oraz o zapłatę na rzecz powódki M. W. kwoty 100 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, ból i cierpienie psychiczne.

Powyższe okoliczności faktyczne Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 6 listopada 2009 r. sygn. akt IV RC 480/09 (k. 12); wyroku Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 9 kwietnia 2013r. sygn. akt IX K 184/12 (k. 13-15); odpisu skróconego aktu zgonu W. Z. (k. 16), odpisu skróconego aktu urodzenia W. Z. (k. 17); pism (...) z dnia 20 listopada 2013r. (k. 18-19); zaświadczenia nr (...) o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej Prezydenta Miasta Ś. (k. 20); dowodów wpłaty (k. 21-26); decyzji ZUS (k. 27), zgłoszenia szkody z dnia 9 grudnia 2013r. (k. 30-34), dokumentacji zdjęciowej (k. 36-45); pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego w C. z dnia 8 maja 2014 r. (k. 113); akt szkody nr PL (...); pisemnej opinii biegłego psychologa J. P. (k. 134-138); zeznań świadków - P. M. (zapis w formie audio-wideo, k. 93), M. Z. (zapis w formie audio-wideo, k. 159), B. Z. (zapis w formie audio-wideo, k. 159) oraz przesłuchania stron ograniczonego do przesłuchania powódki M. W. (zapis w formie audio-wideo, k. 159).

Dowody z dokumentów urzędowych zostały sporządzone przez uprawnione osoby, w granicach ich kompetencji, a zatem były w pełni wiarygodne. Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły także niekwestionowane dokumenty prywatne, których prawdziwość nie budziła wątpliwości. Opinia biegłego psychologa J. P. została przyjęta przez Sąd bez zastrzeżeń, gdyż została sporządzona zgodnie ze zleceniem Sądu, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności istotnych dla poczynienia niezbędnych ustaleń faktycznych. Opinia jest spójna, zupełna i weryfikowalna z uwagi na jasność zawartych w niej treści. Nie istniały też wątpliwości co do wiedzy, fachowości lub bezstronności biegłego. Wiedza i doświadczenie zawodowe opiniującego oraz stanowczy charakter opinii przekonują, że zasadnym było poczynienie ustaleń na podstawie tej opinii. Zeznania świadków P. M., M. Z. i B. Z. jako logiczne i wzajemnie uzupełniające się w ocenie Sądu były wiarygodne. Przesłuchanie stron – ograniczone do przesłuchania powódki M. W. - uzupełniło zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Sąd uznał za wiarygodne zeznania powódki, gdyż korespondowały one z pozostałymi dowodami.

Sąd zważył, co następuje:

W ustalonym stanie faktycznym powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Zdarzenie, z którego powodowie wywodzą swoje roszczenia miało miejsce w dniu 24 czerwca 2008r. Jako podstawę prawną roszczenia powodowie powołali art. 23 i 24 w związku z art. 448 k.c.

Pozwany (...) S.A. w W. co do zasady nie kwestionował swej odpowiedzialności za skutki wypadku jakiemu w dniu 24 czerwca 2008r. uległ W. Z., przyznając, że sprawca wypadku był ubezpieczony u pozwanego z tytułu obowiązkowego

ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Pozwany zakwestionował jednak roszczenia powódek jako pozbawione podstawy prawnej oraz zgłosił zarzut ich wygórowanej wysokości.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 lipca 2011 r. III CZP 32/2011 (LexPolonica nr 2576059) podał, że „w dniu 3 sierpnia 2008 r. zmieniony został przepis art. 446 k.c. przez dodanie § 4, zgodnie z którym sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego, którego śmierć nastąpiła wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Poprzednio obowiązujący stan prawny nie dawał tak wyraźnej podstawy do przyznania członkom rodziny zmarłego zadośćuczynienia. Przyjmowano zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie, że brak w kodeksie cywilnym odpowiednika art. 166 k.z., który stanowił podstawę roszczenia o zadośćuczynienie, oznaczał wykluczenie możliwości uwzględnienia tego rodzaju żądania. Nie oznacza to jednak, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie dostrzegano potrzeby naprawienia krzywdy wyrządzonej członkom rodziny zmarłego. W wielu orzeczeniach łądzono dotychczasową restrykcyjną linię orzecznictwa poprzez stosowanie art. 446 § 3 k.c. dla naprawienia także szkody niematerialnej (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 5 stycznia 1968 r. I PR 424/67 (LexPolonica nr 317388), z 27 listopada 1974 r. II CR 658/74 (LexPolonica nr 319889), z 30 listopada 1977 r. IV CR 458/77 (LexPolonica nr 319897), a w nowszym orzecznictwie: z 15 października 2002 r. II CKN 985/2000 (Monitor Prawniczy 2006/6 str. 315), z 25 lutego 2004 r. II CK 17/2003 (LexPolonica nr 365840), z 22 lipca 2004 r. II CK 479/2003). Wskazywano także, iż art. 446 § 3 k.c. stanowi podstawę do żądania zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego, jakim jest relacja ze zmarłym najbliższym członkiem rodziny (por. wyrok z dnia 6 lutego 2008 r. II CSK 459/2007 nie publ.). Po wejściu w życie z dniem 23 sierpnia 1996 r. art. 448 k.c. uznano w wyroku z dnia 14 stycznia 2010 r. IV CSK 307/2009 (OSNC 2010/C poz. 91), że ten właśnie przepis, a nie art. 446 § 3 k.c. stanowi podstawę ochrony odrębnego dobra osobistego, jaką jest bliska relacja pomiędzy zmarłym a osobą mu najbliższą. Dodanie § 4 do art. 446 k.c. wywołało wątpliwości odnośnie do relacji tego przepisu i art. 448 k.c. Wątpliwości te wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 października 2010 r. III CZP 76/2010 (Biuletyn Sądu Najwyższego 2010/10, OSNC 2011/B poz. 42), w której uznał, że najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 w związku z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r. Sąd Najwyższy wskazał, że art. 446 § 4 k.c. znajduje zastosowanie wyłącznie do sytuacji, w której czyn niedozwolony popełniony został po dniu 3 sierpnia 2008 r. Przepis ten nie uchylił art. 448, jego dodanie było natomiast wyrazem woli ustawodawcy zarówno potwierdzenia dopuszczalności dochodzenia zadośćuczynienia na gruncie obowiązujących przed jego wejściem w życie przepisów, jak i ograniczenie kręgu osób uprawnionych do zadośćuczynienia do najbliższych członków rodziny. Stanowisko to potwierdzone zostało w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2010 r. II CSK 248/2010 (OSNC 2011/B poz. 44) oraz z dnia 11 maja 2011 r. I CSK 521/2010 (nie publ.).” W świetle powyższej uchwały stwierdzić, należy, że sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 w związku z art. 24 k.c., także wtedy, gdy śmierć nastąpiła przed dniem 03 sierpnia 2008r. wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, zaś odmienne stanowisko pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 23 k.c. nie zawiera definicji dóbr osobistych, a ogranicza się do stwierdzenia, że dobrami osobistymi człowieka są w szczególności: zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza, i racjonalizatorska. Katalog dóbr osobistych wymienionych w powyższym przepisie jest otwarty. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika również, że więź emocjonalna łącząca osoby bliskie jest dobrem osobistym, zatem doznany na skutek śmierci osoby bliskiej uszczerbek polega nie tylko na osłabieniu aktywności prowadzącej do pogorszenia sytuacji życiowej, lecz jest także następstwem naruszenia dobra osobistego, jakim jest relacja między zmarłym a osobą zainteresowaną (por. wyrok z dnia 2 grudnia 2009 r. I CSK 149/2009 LexPolonica 2497390)

Zadośćuczynienie jest roszczeniem o charakterze ściśle niemajątkowym mającym na celu kompensację doznanej krzywdy. Wysokość zadośćuczynienia przyznawanego na podstawie art. 448 k.c. ma charakter ocenny, a przy określeniu odpowiedniej sumy zadośćuczynienia należy brać pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, w szczególności: rodzaj naruszonego dobra, rozmiar doznanej krzywdy, ocenianej według miar obiektywnych. Dobro osobiste w postaci prawa do życia w rodzinie zasługuje na wzmożoną w porównaniu z innymi dobrami ochronę.

Naruszenie tego dobra stanowi dalece większą dolegliwość psychiczną dla członka rodziny zmarłego, niż w przypadku innych dóbr, a jej skutki rozciągają się na całe życie osób bliskich. Dlatego doznana w tym przypadku szkoda jest bardziej godna ochrony z uwagi na naruszenie dobra wysokiej rangi i w najwyższym stopniu. Z tego też względu ustalając wysokość zadośćuczynienia należy mieć na względzie takie okoliczności jak: dramatyzm doznań osób bliskich zmarłego, poczucie osamotnienia, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rolę jaką w rodzinie pełniła osoba zmarłego, charakter i rodzaj zaburzeń w prawidłowym funkcjonowaniu pozostałych członków rodziny, stopień w jakim pozostali członkowie będą umieli odnaleźć się w nowej rzeczywistości i na ile zdolni są zaakceptować obecny stan rzeczy, skorzystanie z pomocy fachowej w czasie radzenia sobie w tej trudnej sytuacji, proces leczenia doznanej traumy mający na celu pomoc w odbudowie struktury rodziny i przywrócenie znaczenia każdego z jej członków.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać trzeba, że śmierć W. Z. – ojca małoletniego powoda oraz partnera i przyszłego męża powódki zaburzyła całkowicie ich życie rodzinne.

Wyniki postępowania dowodowego wykazały duży rozmiar odczuwanej przez powodów krzywdy. W. Z. w chwili śmierci miał 25 lat, planował zawrzeć związek małżeński, spodziewał się dziecka ze swoją partnerką. Mieszkał w domu rodzinnym ze swoją partnerką. Pracował i miał w planach otworzyć solarium. Był w bardzo zażyłych stosunkach ze swoją partnerką, spędzali ze sobą bardzo dużo czasu. Jeździli razem na wycieczki zagraniczne. Zmarły zawoził powódkę na zajęcia w ramach studiów do K.. Bardzo się cieszył gdy dowiedział się o ciąży swej partnerki. Planował wraz z nią zmianę mieszkania. W chwili śmierci W. Z. powódka była w czwartym miesiącu ciąży. Z materiału dowodowego zebranego w sprawie, zwłaszcza z przesłuchania powódki oraz z opinii biegłego psychologa wynika, że powódka M. W. bardzo przeżyła przeżywa śmierć partnera. Bardzo cierpi z powodu wypadku i śmierci W. Z.. Odzwierciedla się to w odczuwalnych spadkach nastroju, zburzeniach snu, wysokim napięciu emocjonalnym oraz wysokim poziomem odczuwanego lęku. Proces żałoby mimo, iż się zakończył był wydłużony. Nieskutecznie próbuje tłumić wspomnienia związane ze zmarłym. Małoletni W. Z. nie miał okazji poznać ojca, w chwili jego śmierci jego matka była z nim w 4 miesiącu ciąży. Wykazuje on potrzebę do budowania relacji z dorosłymi mężczyznami, poszukuje męskich wzorców. Wraz z rozwojem będzie coraz lepiej rozumieć sytuacje oraz zauważać społeczne i psychologiczne konsekwencje braku ojca, co może wywołać odroczone traumę i doświadczenie urazu psychicznego, które mogą mieć wpływ na dalsze kształtowanie się osobowości.

W konsekwencji tych rozważań Sąd uznał, że odpowiednią sumą zadośćuczynienia pieniężnego dla powoda W. Z. powinna być kwota 80000,00 zł, oddalając powództwo w pozostałym zakresie. Odnośnie powódki M. W. Sąd uznał za odpowiednią kwotę 80000,00 zł tytułem zadośćuczynienia.

Przepis art. 446 § 2 zdanie 1 k.c. stanowi, że osoba, względem której ciążył na zmarłym ustawowy obowiązek alimentacyjny, może żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody renty obliczonej stosownie do potrzeb poszkodowanego oraz możliwości zarobkowych i majątkowych zmarłego przez czas prawdopodobnego trwania obowiązku alimentacyjnego. Bezspornym w sprawie było, że małoletni W. Z. jest osobą względem której ciążył na zmarłym ustawowy obowiązek alimentacyjny. Zasądzona na podstawie powołanego przepisu renta nie może być wyższa od kwoty, która zmarły byłby zobowiązany świadczyć z tytułu obowiązku alimentacyjnego. Przy ustalaniu jej wysokości należy stosować kryteria przyjęte w art. 135 k.r.o. (usprawiedliwione potrzeby usprawnionego oraz możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego) oraz w art. art. 446 § 2 k.c. Zasądzenie renty obligatoryjnej na podstawie art. 446 art. 446 § 2 zdanie 1 k.c. nie jest zależne od tego, czy obowiązek alimentacyjny zmarłego był stwierdzony prawomocnym wyrokiem, ani od tego czy zmarły obowiązek ten wypełniał. W procesie odszkodowawczym sąd powinien poczynić ustalenia, czy w świetle przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego roszczenia alimentacyjne byłyby zasadne i przez jaki okres. Roszczenie o rentę nie jest zależne od tego, czy istnieją inne osoby zobowiązane do alimentacji w dalszej kolejności niż zmarły. Jeżeli natomiast istnieją osoby zobowiązane w tej samej kolejności (art. 129 § 2 k.r.o.), to sąd przyznając rentę powinien tę okoliczność wziąć pod uwagę. Przed śmiercią W. Z. uzyskiwał dochód nie tylko z tytułu umowy o pracę, ale także dodatkowego zajęcia jakim było granie w zespole na weselach, zabawach tanecznych, a także jeździł taksówką. Dochody zgłoszone w Urzędzie Skarbowym w C. w dwóch ostatnich latach przed śmiercią wynosiły po około 25 000,00 zł miesięcznie. Małoletni W. Z. otrzymuje

rentę rodzinną w kwocie 728,15 zł. Powódka M. W. pracuje w firmie usługowej w K. na stanowisku administracyjno-biurowym. Mieszka wraz ze swoim synem w domu swych rodziców w N. przy ulicy (...). Samodzielnie ponosi wszystkie opłaty z tytułu utrzymania domu. Ponosi wydatki na przedszkole w wysokości około 130 zł miesięcznie oraz wydatki związane z zakupem paliwa na dojazdy samochodem z miejsca zamieszkania do pracy. Obecnie utrzymuje siebie i swego syna samodzielnie z renty syna po ojcu w wysokości 728 zł oraz z wynagrodzenia uzyskiwanego z tytułu umowy o pracę w wysokości 2000 zł netto. Matka małoletniego powoda koszty utrzymania syna określiła na kwotę około 1.800 zł, w tym opłata za przedszkole, dojazdy do przedszkola, ubrania, zabawki, książki, jedzenia, koszty lekarstw i leczenia, szczepionki oraz częściowo koszty utrzymania domu, w którym zamieszkuje wraz z małoletnim (opłata za energię elektryczną, opłata za wodę i wywóz nieczystości, koszty ogrzewania). Mając na względzie usprawiedliwione potrzeby małoletniego oraz wysokość dochodów zadeklarowanych przez zmarłego w Urzędzie Skarbowym w C. Sąd uznał, że zmarły byłby w stanie przeznaczać na utrzymanie syna kwotę 1.000 zł miesięcznie i w związku z powyższym uwzględnił w całości powództwo zarówno w zakresie renty skapitalizowanej, jak również renty bieżącej.

Mając powyższe ustalenia i rozważania na względzie na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. i art. 446 § 3 k.c. orzeczono jak w sentencji orzeczenia

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. Zgodnie z art. 14 dnia 22 maja 2003r. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 Nr 124, poz. 1151 z późniejszymi zmianami) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie (ust. 1). W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania. (ust.2). Ponadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 listopada 2009 r. II CSK 257/2009 (LexPolonica nr 2300297) podał, że „ustanawiając krótki termin spełnienia świadczenia ustawodawca wskazał na konieczność szybkiej i efektywnej likwidacji szkody ubezpieczeniowej. Wymóg ten odnosi się także do sytuacji określonej w art. 817 § 2 k.c., a więc przypadku, w którym zachodzi konieczność przedłużenia postępowania likwidacyjnego. Po otrzymaniu zawiadomienia o wypadku ubezpieczyciel - jako profesjonalista korzystający z wyspecjalizowanej kadry i w razie potrzeby z pomocy rzeczoznawców (art. 355 § 2 k.c.) - obowiązany jest do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności, czyli samodzielnego i aktywnego wyjaśnienia okoliczności wypadku oraz wysokości powstałej szkody. Obowiązku tego nie może przerzucić na inne podmioty, w tym uprawnionego do odszkodowania. Nie może też wyczekiwać na prawomocne rozstrzygnięcie sądu. Bierne oczekiwanie ubezpieczyciela na wynik toczącego się procesu naraża go na ryzyko popadnięcia w opóźnienie lub zwłokę w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego. Rolą sądu w ewentualnym procesie może być jedynie kontrola prawidłowości ustalenia przez ubezpieczyciela wysokości odszkodowania (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 stycznia 2000 r. III CKN 1105/98 OSNC 2000/7-8 poz. 134, z dnia 19 września 2002 r. V CKN 1134/2000 Monitor Prawniczy 2006/3 str. 149 i z dnia 15 lipca 2004 r. V CK 640/2003 LexPolonica nr 367700).”

W rozpoznawanej sprawie powodowie pismem z dnia 09 grudnia 2013r. zwrócili się do pozwanego o zapłatę zadośćuczynienia oraz renty. Uwzględniając okres niezbędny na doręczenie korespondencji pozwanemu oraz termin 30 dni, o którym stanowi art. 14 ust. 1 ustawy dnia 22 maja 2003r. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – ustawowe odsetki zasadzono od dnia 16 stycznia 2014r., oddalając powództwo w pozostałym zakresie jako przedwczesne.

Powodowie występujący w rozpoznawanej sprawie byli współuczestnikami formalnymi. Każdemu ze współuczestników formalnych reprezentowanych przez tego samego profesjonalnego pełnomocnika procesowego,

przysługuje zwrot kosztów postępowania w pełnej wysokości (por. postanowienie SN z dnia 20 lipca 2012r. II CZ 196/2011).

O kosztach zastępstwa procesowego powódki M. W. orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013r. poz. 461).

O kosztach zastępstwa procesowego małoletniego powoda W. Z. orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. Powód domagał się zasądzenia kwoty 148000,00 zł, zaś powództwo zostało uwzględnione do kwoty 128000,00 zł, tj. w 87 %. Wynagrodzenia pełnomocników stron wynoszą wraz z opłatami skarbowymi od pełnomocnictw po 3617 zł. Skoro powód wygrał sprawę w 87 % to z kwoty 3617,00 zł należy mu się zwrot kwoty 3146,79 zł. Skoro powód przegrał sprawę w 13 % to z wskazanej wcześniej kwoty 3617,00 zł winien zapłacić pozwanemu kwotę 470,21 zł. Różnica wynosi: 3146,79 zł – 470,21 zł = 2676,58 zł (w zaokrągleniu 2676,60 zł). Powyższą kwotę Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda przy zastosowaniu wynikającej z art. 100 k.p.c. zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu.

Powodowie byli zwolnieni od kosztów sądowych w całości.

Do rozliczenia pozostawały nieuiszczone koszty sądowe obejmujące: opłatę sądową oraz wydatek na opinię biegłego sądowego. Z uwagi na charakter dochodzonego roszczenia Sąd – na podstawie art. 113 ust. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – odstąpił od obciążenia powoda częścią nieuiszczonych kosztów sądowych przysługujących Skarbowi Państwa z zasądzzonego roszczenia. Skoro pozwany przegrał sprawę to na podstawie art. 83 i art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005r. (tekst jednolity z dnia 27 kwietnia 2010r. Dz. U. Nr 90, poz. 594 z późniejszymi zmianami) należało pobrać od niego - jako strony przegrywającej sprawę – na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach kwotę 10.851,64 zł obejmującą nieuiszczone koszty sądowe.

Gliwice, dnia 06 października 2014r. SSO Katarzyna Banko